

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: P.T.N.M.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, *zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. srpna 2015, čj. MV-102869-4/SO-2015,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

I. Předmět řízení

Žalobou ze dne 16. září 2015 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. srpna 2015, čj. MV-102869-4/SO-2015, (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Rozhodnutím ze dne 26. srpna 2015, čj. MV-102869-4/SO-2015, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 26. května 2015, čj. OAM-1354-15/ZR-2015, kterým bylo žalobkyni zrušeno povolení k trvalému pobytu na území ČR podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „zákon č. 326/1999 Sb.“) a stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území ČR.

II. Žaloba

Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaná rovněž nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, je v rozporu s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.

Žalobkyně namítá, že správní orgán vychází při svém rozhodování z nedostatečně zjištěného stavu věci. Správní orgán bere za základ svého rozhodnutí v podstatě toliko kopii cestovního dokladu žalobkyně, z něhož dovozuje závěr, že existují podmínky pro zrušení jejího pobytového oprávnění. Žalobkyně má za to, že tento důkaz byl opatřen v rozporu se zákonem, a tudíž je pro dané řízení nepoužitelný. Jedná se přitom o jediný důkaz k prokázání závěrů správního orgánu, přičemž však tento nelze označit za spolehlivý, když v rozporu s povinnostmi uloženými evropskou legislativou nejsou pravidelně cestovní doklady osob z třetích zemí označovány přechodovými razítky, a to zejména v případě osob s povolením k trvalému pobytu. Navíc správní orgán má k dispozici pouze pas, který je platný jeden rok a obsahuje pouze záznam o příjezdu žalobkyně do ČR, avšak nikoliv již záznam o jejím odjezdu. Ukončení pobytového oprávnění žalobkyně na základě jediného podkladu je v rozporu se zásadou právní jistoty.

Žalobkyně dále namítá, že správní orgán při pořízení kopie jeho cestovního dokladu postupoval v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů. Oprávnění správního orgánu ke shromažďování osobní údajů není v žádném případě bezbřehé. Údaje z cestovního dokladu zcela jistě spadají pod pojem osobní údaje ve smyslu § 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), a pro jejich shromažďování nepochybně platí stejná pravidla jako pro jakékoliv jiné osobní údaje. Vzhledem k tomu, že subjekt nedal souhlas ke zpracování osobních údajů, vztahuje se na postup správního orgánu § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, který správní orgán porušil, neboť právě ke zpracování osobních údajů neměl souhlas účastníka řízení. Správní orgán tedy získal klíčový důkaz v rozporu se zákonem, a tudíž je tento pro předmětné řízení nepoužitelný. Správní orgán tak nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Žalobkyně dále nesouhlasí s tím, jakým způsobem správní orgán shromažďuje podklady pro své rozhodnutí. V případě řízení o zrušení povolení k pobytu se jedná o řízení

zahájené z moci úřední, a tudíž v tomto případě leží důkazní břemeno na správním orgánu, který je povinen prokazovat, že jsou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o ukončení pobytového statusu, a stejně tak je správní orgán povinen zjišťovat podmínky svědčící ve prospěch účastníka řízení. Správní orgán pro své rozhodnutí prakticky nijak nezjišťoval okolnosti ve prospěch žalobkyně. Správní orgán dle názoru žalobkyně neprokázal nade vší pochybnost, že by u žalobkyně existoval důvod pro zrušení pobytového oprávnění, když tento vychází pouze z kopie cestovního dokladu. Přičemž žalobkyně po celou dobu řízení tvrdí, že daná kopie je důkazem získaným v rozporu se zákonem, že údaje uvedené v cestovním dokladu neodpovídají skutečnosti, neboť ne vždy, ačkoliv je to povinností příslušných pracovníků, je cestovní doklad cizince opatřen při vstupu na území EU přechodovým razítkem. Právnímu zástupci je z jeho praxe dobře známo, že toto je bohužel neblahá zkušenost řady cizinců, kteří se následně dostávají do obtížně řešitelné situace, kdy vzhledem k absenci přechodového razítka, jim je ukončen pobyt, neboť správní orgán vycházející toliko z cestovního dokladu bez dalšího dokazování konstatuje naplnění podmínek pro zrušení povolení k pobytu, aniž by se cizinec mohl takovému postupu relevantně bránit.

Žalobkyně má za to, že se správní orgán nesprávně vypořádal s její odvolací námitkou, pokud jde o nutnost vážit přiměřenost rozhodnutí. Ačkoliv není v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců výslovně uvedeno, že je správní orgán povinen posuzovat přiměřenost správního rozhodnutí, plyne mu tato povinnost ze správního řádu. Ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu výslovně stanoví, že *správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu*. Princip proporcionality má přitom své vyjádření i v základním zákoně ČR. Při aplikaci zákona je vždy třeba šetřit povahu a smysl zákonných ustanovení. Smyslem § 77 odst. 1 písm. d) zákona je nepochybně odebrat pobytové oprávnění cizinci, který se zdržuje mimo území ČR, na území ČR tedy evidentně již trvale nepobývá, pobývat pravděpodobně nechce a může být i obava, že svého pobytového oprávnění hodlá zneužít. To však není případ žalobkyně, který zjevně hodlá dále žít na území ČR.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že s námitkami žalobkyně nesouhlasí. Dále odkázala na spisový materiál a své rozhodnutí ze dne 26. 8. 2015, č. j.: MV-102869-4/SO-2015. Podle názoru žalované napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v ustanovení § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami žalobkyně uvedenými v odvolání, a z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Z uvedených důvodů je žalovaná přesvědčena, že v dané věci postupovala správně a v souladu se zákonem. Důvodem zrušení trvalého pobytu žalobkyně bylo zjištění, že mimo území pobývala po dobu delší než 6 let z důvodu studia ve Vietnamu. Žalovaná je toho názoru, že doba nepřítomnosti žalobkyně na území byla v řízení dostatečně prokázána a je doložena spisovým materiálem. K tomuto zjištění nebyly v odvolání vzneseny žádné námitky, bylo tak učiněno až v podané žalobě. Žalovaná též odmítá další nové námitky, že Ministerstvo vnitra kopii jejího cestovního

dokladu pořídilo v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů. K porušení tohoto zákona ze strany Ministerstva vnitra nedošlo. V případě zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se s ohledem na znění zákona o pobytu cizinců přiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého nebo rodinného života cizince neposuzuje. Takovou povinnost má Ministerstvo vnitra v případech uvedených v § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého v daném případě postupováno nebylo.

IV. Vyjádření účastníků při jednání soudu

Při jednání před soudem dne 24. 8. 2016 zástupce žalobkyně setrval na výše uvedené argumentaci. Žalovaná se z účasti na jednání omluvila.

V. Vlastní argumentace soudu

V.1 Nedostatečné zjištění skutkového stavu

Žalobkyně má za to, že správní orgán vycházel při svém rozhodování z nedostatečně zjištěného stavu věci. Toto pochybení spatřuje v několika skutečnostech. Správní orgán dle žalobkyně vycházel pouze z údajů obsažených v jejím cestovním dokladu. Tyto údaje nepovažuje za průkazné, neboť je obvyklé, že při cestování přes hranice nedojde k vyznačení přechodového razítka. Cestovní doklad žalobkyně byl vydán dne 8. 12. 2014 a záznamy v něm tedy nevypovídají o období před tímto datem. Žalobkyně je toho názoru, že správní orgán shromáždil pouze důkazy svědčící v její neprospěch a nepokusil se zjistit též okolnosti v její prospěch.

Správní orgán přistoupil ke zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně z důvodu, že žalobkyně pobývala mimo území České republiky nepřetržitě po dobu delší než 6 let. Informaci o době své nepřítomnosti sdělila žalobkyně ústně správnímu orgánu již 30. 4. 2015, když se dostavila na pracoviště Ministerstva vnitra, OAMP, v Karlových Varech k nahlášení nového cestovního dokladu. Téhož dne bylo sepsáno krátké „čestné prohlášení“, ve kterém žalobkyně uvádí, že byla ve Vietnamu od roku 2007 z důvodu studia na vysoké škole.

Dne 20. 5. 2015 byl proveden výslech žalobkyně. Na dotaz, kdy naposledy vycestovala z ČR, žalobkyně uvedla, že v srpnu 2007. Důvodem její nepřítomnosti v ČR bylo studium vysoké školy. Žalobkyně potvrdila pravdivost svého prohlášení ze dne 30. 4. 2015, že mimo území ČR pobývala od roku 2007 nepřetržitě. Ohledně svých rodinných příslušníků uvedla, že sestra P.T.N.Q. od roku 2009 do současnosti pobývá ve Vietnamu. Ve Vietnamu pobývají též rodiče žalobkyně, datum jejich vycestování z ČR si nepamatuje, rodiče často cestovali. Bratr P.T.C. odcestoval z ČR v roce 2008 (ze spisu vyplývá, že do ČR přicestoval v dubnu 2015 společně se žalobkyní).

Cestovní pas žalobkyně vydaný dne 8. 12. 2014 obsahuje záznamy o cestě z Vietnamu do Singapuru (leden 2015) a zpět (duben 2015), dále obsahuje záznam o vycestování z Vietnamu dne 27. dubna 2015 a přicestování do Nizozemského království dne 28. 4. 2015. Z cestovního pasu nelze získat informace o období před dnem jeho vydání. Obsahuje však informace o datu návratu žalobkyně na území EU dne 28. 4. 2015, což odpovídá údajům, jež

žalobkyně uvedla při výslechu před správním orgánem. V tomto rozsahu je možné použít cestovní pas jako podklad pro vydání rozhodnutí.

Žalobkyně v řízení předložila potvrzení o studiu na Všeobecné střední škole ... v letech 2007 – 2010 a diplom potvrzující získání titulu bakalář na Hanoi Open University ze dne 26. 8. 2014 (denní forma studia). Tyto dokumenty nepřímou podporují tvrzení, že se žalobkyně v období let 2007 – 2015 nacházela mimo území ČR.

Lze tedy shrnout, že žalobkyně sama uvedla, že na území ČR nepobývala od srpna 2007 do dubna 2015. Dále správní spis obsahuje dokumenty, které toto tvrzení podporují: potvrzení o studiu a kopie cestovního pasu žalobkyně. Není možné se ztotožnit s námitkou, že správní orgán při svém rozhodnutí vycházel pouze z údajů v cestovním dokladu žalobkyně. Správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu označil důvody rozhodnutí a srozumitelně popsal úvahy, kterými se řídil.

V průběhu řízení se neobjevila žádná okolnost, která by odůvodňovala pochybnosti o délce nepřítomnosti žalobkyně na území ČR. V žalobě je naznačováno, že podmínka § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nebyla splněna, tedy že nepřítomnost žalobkyně na území ČR v předmětném období nebyla nepřetržitá, případně že toto období nepřesahovalo 6 let. Žalobkyně však v průběhu řízení před správním orgánem ani v žalobě nepředestřela žádná konkrétní tvrzení, kdy do ČR cestovala, na jak dlouho, za jakým účelem atd.

Tento žalobní bod neshledal soud důvodným.

Pro úplnost se soud vyjádří též k námitce žalobkyně, že správní orgán postupoval v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů, když pořídil kopii jejího cestovního dokladu, aniž by žalobkyně dala souhlas se zpracováním svých osobních údajů.

Žalobkyně správnímu orgánu sama poskytla kopii svého cestovního dokladu (a též dokladů svých rodičů) jako přílohu žádosti o udělení dlouhodobého víza ze dne 15. 12. 2014. Dále byla správním orgánem pořízena kopie pasu při nahlášení nového cestovního dokladu a opět při příležitosti výslechu žalobkyně. Tyto kopie jsou součástí správního spisu.

Je zřejmé, že správní orgán nemůže vykonávat úkoly v rámci své působnosti, aniž by získal osobní údaje účastníků řízení. Správní orgán nemohl porušit § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, neboť se na jeho činnost v tomto případě vztahuje výjimka dle § 3 odst. 6 písm. a) téhož zákona, podle které *ustanovení § 5 odst. 1 a § 11 a 12 se nepoužijí pro zpracování osobních údajů nezbytných pro plnění povinností správce stanovených zvláštními zákony pro zajištění bezpečnosti České republiky*. Správní orgán tedy nepochybil, když od žalobkyně nepožadoval výslovný souhlas s pořízením kopie jejího cestovního pasu.

V.2 Posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí

Žalobkyně má za to, že se správní orgán nesprávně vypořádal s její odvolací námitkou, pokud jde o nutnost vážit přiměřenost rozhodnutí. Ačkoliv není v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců výslovně uvedeno, že je správní orgán povinen posuzovat přiměřenost

správního rozhodnutí, plyne mu tato povinnost ze správního řádu. Žalobkyně v žalobě odkazuje na § 2 odst. 3 správního řádu a ústavu.

Povolení k trvalému pobytu žalobkyně bylo zrušeno z důvodu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně pobývala mimo území ČR nepřetržitě po dobu delší než 6 let. Je-li naplněna některá z podmínek uvedených v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je zrušeno povolení k trvalému pobytu cizince bez dalšího. Naproti tomu je-li naplněna některá z podmínek uvedených v § 77 odst. 2 uvedeného zákona, zruší správní orgán pobytové oprávnění za předpokladu, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. První odstavec předmětného ustanovení obsahuje výčet situací, kdy zákonodárce přiměřenost dopadů rozhodnutí již dopředu posoudil a upřednostnil veřejný zájem, nebo toto posouzení není nutné. V případě podmínky písm. d) cizinec po velmi dlouhé časové období na území ČR nepobývá a povolení k trvalému pobytu tedy fakticky nevyužívá, jeho zrušení pak jen těžko může znamenat výraznější zásah do jeho soukromého a rodinného života.

Z uvedeného plyne, že správní orgány nepochybily, jestliže v přezkoumávaném případě neposuzovaly přiměřenost dopadů zrušení povolení k trvalému pobytu do života žalobkyně.

VII. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci samé podle názoru soudu pohlcuje dílčí neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovanému správnímu orgánu však žádné zvláštní náklady řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 24. srpna 2016

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková